

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пълти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пълт); за 3 месеца 50 лева (сжщо). II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплати)—250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всъща останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Административата; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

СЪ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

1. Църквата и Червенъ Кръсть. — † Софийский Стефанъ.
2. Коренитъ на едно аредно алианце. — † Стобийский Епископъ Кирилъ.
3. Евангелски истини. — Дияконъ Г. Ибришимовъ.
4. Църквата и студентството. — Иерод. Наумъ.
5. Болшевишко раболопие и местността. — Б. Поповъ.
6. Официаленъ отдѣлъ.
7. Църковна и обществена лѣтописъ: I. У насъ; II. Въ чужбина.
8. Обявления.

† Софийский Стефанъ.

Църквата и Червенъ Кръсть.¹⁾

Божествениятъ Учителъ, Господъ нашъ Исусъ Христосъ, съ голѣма яснота и категоричностъ подчертава догматичната истина, че безъ Него ние нищо не можемъ да творимъ. И ние, знаейки, че наистина косятъ отъ главата ни не пада безъ волята на Творещъ, считаме за първа своя свещена длъжностъ, преди всѣка работа и следъ всѣка работа, Нему да въздаваме слава, честь и поклонение и Неговото благословение да призоваваме, да бжде и пребжде въ дѣлата ни, за да сж угодни Нему и полезни намъ.

Тъй преди 50 години, когато по силата на Женевската конвенция отъ 1864 г. се образува Българското Д-во Червенъ Кръсть, бѣше поставенъ неговиятъ животъ, подъ благословенитѣ на родната ни Църква, и неговъ пръвъ председателъ бѣше тогава приснопаметниятъ и незабравимъ великъ народенъ труженникъ и книжовникъ Климентъ, Митрополитъ Търновски.

Въ първитѣ стѣпки още Червенитя Кръсть въплоти въ своитѣ начинания дѣлото на евангелското милосърдие. И отъ църковнитѣ амьони пра-

вославниятъ български народъ бѣше призованъ да влѣзе въ ролата на добрия самарянинъ. И това богоугодно и човѣколюбиво дѣло, единичко подъ нашето небе, правилно растѣше и достойно изпълняваше своето велико предназначение.

За това подъ неговия стѣгъ, ние виждаме наредени всички добри български чада, отъ царския домъ до планинската хижа на българския овчаръ.

И когато, подъ българскитѣ знамена, децата на България бѣха повикани да изпълнятъ достойно своя дългъ къмъ Отецеството, дружеството Червенъ Кръсть се яви съ всичката своя сила и мощъ въ помощъ на тия, които проливаха своята скъпоценна кръвъ и даваха живога си съ самоотвержение за величието на България.

И ние въ първитѣ му редове виждаме височайшата грижа и покровителство, както и живото участие на незабравимата приснопаметна Царица Елеонора, зеобиколена съ неуморното стърудиничество на нашитѣ мили и любими Книгини Евдокия и Надежда, които съ емблемитѣ на Червеня Кръсть на труженници, като добри самарянки, да излъчватъ доброта и милосърдие и да носятъ утѣха и радость на страдащитѣ. Не дадохъ ли тѣ примѣръ, който плени и очарова голѣми кадри на българската жена, която можа да разбере, че има нѣщо много красиво и нравствено силно въ дѣлото на Червеня Кръсть?

Това дѣло стои надъ всички обществени инициативи и държавни актове, като идеалъ, който примирява и сближава, който сѣе семе на надежди за животъ.

Дѣлото на Червеня кръсть, презъ своя 50 годишенъ животъ, иде да подчертае, че можемъ да бждемъ повече отколкото сме на високо духовно и нравствено ниво, стига само всички да го направимъ въпросъ на съвестъ, на дългъ за живата любовь къмъ Бога и ближния.

Ваше Величество по-добре отъ всички знае, въ тревожитѣ времена на нескончаемитѣ бѣжански вълни и на раздрусаната отъ страшно землетресение българска земя — плодородна Тракия, какво извърши Червенитя Кръсть, защото Вие бѣхте и си останяхте първиятъ неговъ най-достоеенъ апостолъ и ратникъ за неговото преуспѣване. Виднаги отличо отъ Васъ оценяванъ и добре направляванъ Българскитя Червенъ Кръсть чрезъ усърдието и ревността на своето ръководно и упра-

¹⁾ Кратко извлечение отъ приветствената речъ на Негово Високоспреосвещенство Св. Софийски Митрополитъ г. г. Стефанъ, произнесенъ въ Народния Театъръ, въ присъствието на Негово Величество Царя, по случай 50 годишния юбилей на Българското Д-во Червенъ Кръсть.

вително тѣло, заслужено си е извоювалъ почетно мѣсто въ международния комитетъ на Червеня Кръсть въ Женева, и въ обществото на Червенитъ Кръстове въ Парижъ.

Като се радваме отъ тая констатация, ние трѣбва съ още по-голяма ревностъ и удвоена енергия да продължимъ неговото развитие и да уякчимъ неговата велика божествена мисия за човѣколюбие. Това ще стане, ако ние днеска сме дошли на тоя голѣмъ празникъ — 50-годишнината на Българския Червенъ Кръсть, съ чувство на признателностъ и благодарностъ къмъ Онзи, *безъ Когото ние нищо не можемъ да творимъ*. Това ще постигнемъ, ако ние всички, начело съ Ваше Величество, наведемъ смирено главитъ си предъ Всевишния и, подобно на самарянина Му въздадемъ вседушна хвала съ молитва на уста, да не вагва Той Своята благословия отъ тая тъй полезна и напредна институция и да я осугуби.

За това нашъ дългъ е сега, преди да навлѣземъ въ юбилейното тържество, да въздигнемъ сърцата си къмъ Царя на царетъ — Бога и съ даденаца ни отъ Неговия възлюбленъ Единороденъ Синъ *Господни молитва*, да призовемъ Божията благодатъ върху това тържествено събрание и неговитъ цели и задачи, да бждатъ тѣ винаги подъ неизтощима Божия благодатъ.

Червенъ Кръсть трѣбва да стане плътъ и кръвъ на всѣки български гражданинъ. Върху неговитъ тъй мощни и тъй благородни криле трѣбва да се носи българскитъ духъ къмъ висинитъ на здрава творческа духовна и нравствена култура. Той трѣбва всрѣдъ свирепата буйна и неукротима, сива промѣнчива, често пѣти подла и жестока действителностъ, да разкрива величието и красотата на човѣчността. И човѣкъ за човѣка всѣкога и всѣкжде да бжде близъкъ, свой, истински братъ.

Българската Православна Църква, прочее, която е била и си остава най-свещената любяща майка на народъ и държава, на култура и прогресъ, и която най-много е дала въ живота на Червеня Кръсть и морална и материална подкрепа, въ тая тържествена минута щедро благославя това богоугодно и човѣколюбиво дѣло на Българския Червенъ Кръсть. Тя му молитвува отъ Всеподателя Господа - Бога всѣко преуспѣване, всички срѣдства и сили, за да крепне и расте той въ могъщество и слава и да благоухае въ свѣтълъ евангелски подвигъ за любовь къмъ Бога и ближния, за нравствена и духовна свѣтла бджина на скъпа и мида България.

† Стобийскій Епископъ Кирилъ.

Коренитъ на едно вредно влияние.

(Отново за вѣроучението)

Думата е за вѣроучението въ нашитъ срѣдни училища! По този въпросъ до сега се е писало извънредно много. Обстояно се изясниха всички безспорни и убедителни основания да се въведе въ програмитъ на срѣднитъ училища вѣроучението като учебенъ предметъ. Висшата църковна управа дълги години прави постъпки въ Министерството на Народното Просвѣщение за това. Застъпничеството на Св. Синодъ многократно е бивало под-

крепяно отъ нашето енорийско свещенство съ множество обосновани резолюции на ежегоднитъ свещенически събори, а също и отъ Съюза на православнитъ християнски братства, който обединява десетки хиляди православни българи. Къмъ всичко това, ако се прибави по разни поводи изказаното мнение на отдѣлни сведущи лица и изтъкнати общественици, и на разни организирани обществени срѣди, ще може да се получи приблизителна представа за голѣмитъ усилия, които години подредъ се правятъ, за да се разреши най-сетне поставения въпросъ въ положителенъ смисълъ.

Тѣзи постъпки и усилия отговарятъ на желанието на българския православенъ народъ. Разбира се, че когато се говори за нашия народъ, ний имаме предвидъ широката народна цѣлина, не нѣкакъв отломъкъ, който не живѣе или не смогава да живѣе въ народната душа и съ нейнитъ нужди и потребности. А тукъ, срѣдъ тая малка частъ, се срѣщатъ най-вече хора съ притезанието да предсвѣтватъ българския народъ и да иматъ ржководната дума по всички въпроси, които интересуватъ народната цѣлостъ въ настоящето и въ бждещето и. Обаче единъ горчивъ опитъ на миналото съ неговитъ досегашни последици въ много области на нашия животъ излика показана, че това притезание не е оправдано, че то дори е наказуемо постѣтелство върху съдбата и благомото на народа. Та не за таквава хора става дума, а за народа, който живѣе своя животъ съ собствената си българска душа. Той разбира съ непосредствени усетъ и за това желае народното ни училище да се открие за здорово християнско и църковно свѣщане на живота. Ако би могло да се запита този народъ, нѣма да остане никакво съмнение, че това е тъй.

И все пакъ настоятелно правенитъ постъпки въ продължение на цѣли десетилѣтия сѣ били оставяни отъ отговорнитъ мѣста безъ дължикото внимание. Нашето училище е затворено за вѣрата на българския народъ.

Естествено и неизбежно се явява въпросътъ: кои сѣ причинитъ за това? Съвсемъ оправдано всѣки православенъ българинъ, който не е скѣпалъ връзкитъ си съ народната ни църква, би си поставилъ този въпросъ, за да разреши тягостното недоумение, създадено отъ насокитъ на нашата просвѣтна политика и отъ очевидното доскородно старание да не се допуска въ учебнитъ програми нѣщо, което да напомня за Бога, за учението на Господа Исуса Христа, за величието на Неговия образъ въ живота и въ историята на човѣчеството, за нравственитъ и обществени идеали на християнството, за творческата роля на нашата Църква въ днешно време.

За неотдавнашното минало отговорътъ не би билъ труденъ. Безъ да се посочватъ отблизо нѣкои известни факти, основателно може да се твърди, както мнозина неотколе направиха съ една достойна откритостъ и недвусмисленостъ, че върху насокитъ и характера на просвѣтната ни политика дълги години имаха почти решително влияние лица и фактори, които по начало бѣха идейни противници на Църквата, та не само нейни, а и на държавата въ свѣременния и смисълъ. Ето, тукъ се криеше коренътъ на злото, което направи много пакости и нанесе голѣми поражения въ душата на частъ отъ народа ни, призовава, поради положенитъ грижи за нея, да служи на държавата.

Тъзи лица и фактори вършеха своето дълбоко мълчаливо и скрито задъ отговорните служби. Колкото пъти се поставяше на разглеждане въпросът за въроучението, тъй не излизаха открито съ своето противодействие. Дори по начало като че ли признаваха възвишеността и нуждата от здравия християнски мироглед, и се получаваше впечателение, че изгледът да се въведе предмета въроучение сж благоприятни. При много служебни конференции се е стигало почти до общо признание на тезата, отстоявана отъ Църквата и нейните представители. Но отгук насетне е започвало мълчаливото и безшумно противодействие на споменатите противници и накрай тъй винаги сж успявали да провалят и най-благонамерените проекти и мнения и отново да върнатъ въпроса въ предишното му състояние на нерешеност.

Тъзи хора могатъ да се похвалят, че трудътъ имъ не е отишълъ напрасно, защото плодъ на тѣхни усилия е оня студентъ и безжизненъ материалистиченъ начинъ на мислене, който едни увлече въ крайни политически и социални учения, а други, и не малцина, прегизтъ за едно себично схващане на живота, за единъ безидеенъ индивидуализъмъ, който е безъ полетъ за обществено и народно служение.

На тѣхния успѣхъ се дължатъ много горчевини и втрешни сътресения, та и до днешенъ да не можемъ да се справимъ и да стигимъ на здрави нозе.

Доиде, обаче, друго време, което се откри съ обещанието да ликвидира лошото минало и въ областта на учебното дѣло. Следъ 19 май отъсѣде се чуа гласове за връщане къмъ идеитъ на нашето Възраждане.

Тъзи идеи бѣха поставени въ новата възродителна програма на правителството. Но възграждането ни отъ миналия вѣкъ се извърши съ силитъ на Църквата и подъ нейния знакъ. Такава е особеността на нашия исторически и духовенъ развой. Това, което другадѣ се е извършвало дори противъ властта и силата на Църквата, у насъ бѣ извършено подъ нейния покривъ, съ нейно усилие. Затова и новото наше възграждане не можеше да преобрѣгне особената роля и голѣмото значение на народната ни църква. Тя трѣбваше да бжде улеснена, за да изпълни своитѣ задачи, които се покриватъ въ много отношения съ правилно поставеното възродително дѣло въ обществения и духовенъ животъ на българския народъ. И, наистина, за това се даде увѣрене. Съ таква настроеност и желаниа започнаха днитѣ следъ 19 май. Но, за нещастие, много идеи, а още повече думи, се оказаха само добъръ декоръ, задъ който нѣмаше сила за просвѣтено действие, а въ много случаи имаше пустота или неясни и мъгливи намѣрения. Като оставаме на страна другитѣ области на държавното управление и на новото строителство, трѣбва да отбележимъ, че въ просвѣтната политика нѣмаше зрѣли идеи, а неясни отблѣсъци на възрожденския духъ и време. Не отричаме добрата воля на мнозина да сторятъ нѣщо ново за учебното дѣло. Но липсата на пълна и зрѣла ориентированостъ въ задачитъ и целитъ на новото, което се желаше, спѣваха и парализираха силата за работа и за преобразование. За това именно постъжнитъ на Църквата да бжде допустната въ изграждане на новия духъ не бѣха правилно оценени. Знае се, какво предлагаше и какво искаше нашата Църква: новиятъ духъ да введри въ себе си нравственитѣ и обществени

сили и ценности на християнството, да се проникне отъ вѣрата въ Бога, отдето идва най-положителното разбиране на живота, заедно съ живото съзнание за отговорностъ, да се усили въ църковно-народнитѣ идеали на миналия вѣкъ. Вѣрно е, че все нѣщо се стори въ смисъла на постъжнитъ, които Църква и обществени фактори правѣха отдавна. Това, обаче, бѣха само опити, които, въпрѣки даванитѣ увѣрения, не бѣха последвани отъ едно желано и целесъобразно разрешаване на въпроса. Така напр. въ програмата на новосъздаденото срдѣно реално училище бѣ предвиденъ и предметътъ въроучение съ добре избрано съдържание, но съ недостатъчни учебни часове: едва по единъ часъ седмично въ IV и V класове. Очевидно, това не бѣше разрешението на въпроса и най-много можеше да се приеме като знакъ на добро начало, като утешителенъ белегъ за наченато освобождение отъ стари алияния. Защото истината задължава къмъ откритостъ и следъ като се заговори за възграждане, влиянието на известнитѣ отъ по-преди лица и фактори не бѣ отстранено. Тѣ все още имаха предни мѣста въ много комисии и съвети при Министерството на Народното просвѣщение, гдето се създаваха законодателни мѣроприятия и следователно се опредѣляше общата насока на просвѣтната ни политика. Коренътъ на злото не бѣ отсѣченъ; поради това не можеше да се очакватъ нови и други издѣлки. Едва наскоро този коренъ като че ли се изтрѣгна отъ една по-здрава рѣка. Това се прѣрѣсна съ видимо задоволство отъ цѣлото общество, защото отдавна му бѣ време да стане.

Ние вѣрваме, че при това ново положение на нѣщата ще се направи потрѣбното, за да се уреди окончателно въпроса за предмета въроучение въ нашитѣ училища, и особено въ срдѣнитѣ ни училища, както изискватъ интереситъ на народното ни укрепване, и както това е сторено въ други страни, съседни и по-далечни, гдето, види се, по-добре знаятъ какъ се създаватъ нравствени и духовни устои на изродната душа. Това се налага и отъ обстоятелството, че реалнитѣ училища се закриватъ като самостоятелни типъ срдѣно у-ще и програмитѣ имъ се уеднаквяватъ съ тѣзи на реалнитѣ гимназии. По този начинъ предметътъ въроучение отново отпадна отъ програмата на единъ типъ срдѣни училища. Дали това ще трѣбва да означава край на едно начало, пълно съ утешителни очаквания? М-вото на Нар. Просвѣщение ще да е имало сериозни основания да закрие реалнитѣ училища, щомъ е сторило това. Обаче, закривайки ги, то сигурно не ще пожелае да промѣни предишното си решение и нѣма да лиши програмитѣ на срдѣнитѣ училища отъ въроучението, разработено като цѣлостна религиозно-философска и нравствена система.

Точно сега, както се научаваме, Министерството назначило особна комисия, която работи върху програмитѣ на гимназитѣ. Трѣбва да се надяваме, че въ новитѣ програми не само ще остане онова малко отъ въроучението, което вече бѣ приета, а че това начало ще се продължи до единъ завършенъ край. Придобитото следъ десетилѣтия усилия и настоявания е безспорно, но безспорно трѣбва да бжде и окончателното благоприятно разрешаване на цѣлия въпросъ за въроучението. Друго разрешение на този тъй важенъ въпросъ ще бжде изненада, по-голѣма и по-необяснима изненада отъ всички досегаши, ще създаде тягосно убеждение, по-горчиво отъ много

други, ще посегне на вратата, че е настъпило новото време, за което всички копнеят, и за което чуваме да се говори от ръководни държавни власти, че било вече дошло.

Евангелски истини.

Лук. 7 : 11 — 16.

Църквата Христова от стари времена, на много мѣста и между различни народи, не престава да върши своята велика мисия: да вързоди, да просвети, да облагороди, да спаси, отъ една страна повървалитѣ въ Христа човѣци, а отъ друга — чрезъ тѣхъ и неосъзналитѣ се още духовно потомци на грѣшния Адамъ. Въ отблъговане на това безпримѣрно въ историтата название, тя и днесъ предлага за върни и невѣрни спасителни слова и възпитателно чудо, отъ светого благовѣстия на своя божественъ Основателъ: литургийното евангелие ни говори за възкресението на умрѣлия момъкъ на Наниската вдовица — да спреми погледъ върху това чудо, да дадемъ ухо на тѣзи слова, да приобичимъ сърдцата си къмъ тази милость, да преклонимъ глави предъ тази сила, да насочимъ духа си къмъ тази вѣра, и сподѣлимъ назидателно радостта на възкресения юноша, на утешената вдовица, и на въздихновенитѣ жители на градеца Нанъ.

Следъ изцѣряването на агонизиращия слуга на римския стотникъ — чудо, което посрами юдеитѣ и възхвали еничника, вѣдъхнови апостоли и вразуми народа — И, Христосъ напусна любимия Си градъ Капернаумъ, и презъ Генисарското езеро, покрай рѣката Йорданъ се отпави, съ ученицитѣ Си и множество народъ, за галилейската паланка Нанъ. Нанъ значи „прекрасенъ“ — това име градецътъ е получилъ поради крайно живописното си мѣстоположение: нимралъ се въ политѣ на величественъ Таворъ, и презъ плодородната и красива долина Вадрелонъ — въ Вѣхтия заветъ нищо не се говори за него, а въ Новия фигурира само поради извършено предъ него чудо: анисъ е крайно бедно и малко селце. Когато евангелското шестване отъ Христа, апостолитѣ и народното множество приближавало стѣнитѣ на града, отъ градскитѣ порти се задава погребална процесия: носѣли за погребение младъ момъкъ на бедна вдовица — единичка нейна рожба, съкровена радостъ въ живота ѝ, утѣха на дитѣ ѝ, стражъ на огнището ѝ, скапа надежда за старинитѣ ѝ. По човѣшко размишление, синътъ преждевременно се отправаля за саѣта на живитѣ, когато и майката дори по възраст не била предъ прага на гроба — обаче по божественно веление отсладено било рожбата да предеставица родилката въ пѣтя къмъ вѣчността: предъ човѣшкия разумъ този фактъ е противоречие, и въ природата като явление нѣкакъ си е нередно — за това и съзвѣтъ на майката били безпарни, писъцитѣ раздирателни, скръбта безгранична, загубата невзвѣтна! Печалното събитие наджидало цѣлото градче — дома, родилия, приятели, познати, всички били потопени въ скръбъ: неволни свидетели на тази сърдцераздираща, действителностъ станали сѣщо така и И. Христосъ, апостолитѣ и народната маса — сърдцето на Спасителя се свило отъ съзвѣтъ на безутешната майка; нейнитѣ писъци извикали възривъ въ очитѣ на апостолитѣ; общата и голѣма скръбъ изтъгнала съболезнователна въздишка отъ гърдитѣ на народното множество: радостта отъ Капернаумъ се превърнала въ тъга — за да се роди обаче великата милость, странно чудо, голѣма поука, редка утѣха.

Пророктѣ отъ Назаретъ дава знакъ погребалното шестване да спре своя ходъ; отправа тѣжневъ погледъ презъ съзвѣтъ къмъ очананата майка; властно я кани да

прекъсне своитѣ съзвѣтъ и плачъ; и противно на законъ и установенъ обичай, приближава се и се допира до носилката, и казва на мъртвѣца: момко, тебѣ дамъ, стани! Всичко е прѣтаено; духонетѣ сж смугени; погледитѣ сж вторачени; народътъ е предъ чудо: Богъ разкрива милостта и силата Си, а прѣтени отъ Него Синъ доказва достойнството и властата си — мъртвецътъ леко се повдигналъ, смугено сънявалъ, и почналъ да говори, а И. Христосъ го хваналъ за ръка и го предадъ на майка му! Вълненето на масата достигнало върха си — страхъ, трепетъ и недоумѣние сковали душитѣ на множеството: чудото възкресн мъртвене, дори радостта на майката, окуражи апостолитѣ, смая народа — и всички съ едно сърдце и съ една уста непринудено започнали да благодарятъ на Бога и славятъ Чудотворецъ, защото великъ пророкъ се явилъ между тѣхъ и Богъ милостиво поствилъ Своа народа!

Предъ очитѣ на нанискитѣ жители се извърши странно чудо — възкресението на мъртвецъ не е обикновено явление нито въ природата, нито пъкъ е допустимъ актъ предъ законитѣ на човѣшкия разумъ; и при все това свидетелитѣ на това чудотворство видѣха въ неговия виновникъ само единъ пророкъ, макаръ и великъ. Очевидно е, че душитѣ и сърдцата на нанискитѣ жители сж се кръстосвали отъ противоречива мисли и чувства, за това и не станали искрени изразители на пълната истина, че предъ тѣхъ стои и действа не само великъ пророкъ, а действителния Месия, Когото тѣ отъ вѣкове очаквали — за ограничени човѣшки разумъ, проявления възторгъ е задоволителенъ, но той е подцененъ отъ други човѣшки слабости, важни за конкретния случай: юдеитѣ отричали месиянското достойнство на Христа, защото не допускали, че пророкъ и вождаъ може да се роди отъ Галилея; галилейцитѣ пъкъ не вѣрвали — което фанатично и юдеитѣ поддръжали — че отъ Назаретъ може да излъзе нѣщо добро; предъ погледитѣ и на дветѣ страни Той билъ назоредско чудо и синъ на дървокопѣцѣ: чудото обаче застанало и единтѣ и другитѣ да Го признаятъ и прославятъ поне за великъ пророкъ — толкозъ повече, че отъ кинитѣ на закона и пророцитѣ, и отъ здравото прѣлане на прѣдлитѣ, тѣ знаели, че велики пророци въ историтата на Израеля сж възкресявали мъртваци.

Въ Вѣхтия заветъ пророкъ Илия възкресилъ сина на бедната вдовица отъ Сарпита; пророкъ Елисей пъкъ далъ животъ на мъртвия синъ на жената отъ Сономъ — обаче и двамата божии човѣци възкресили две умрѣли рожби на две майки: следъ длги молитви къмъ небо, следъ особени отношения къмъ усопшитѣ, не отъ свое име и не съ своя сила, а чрезъ помощъ отъ горе и въ името на Бога — въ Новия пъкъ завета, с. ап. Петръ, въ гр. Иония възкресъ умрѣлата шивачка Тавита, чрезъ усърдна молитва на колене; а с. ап. Павелъ възвѣрши живота на смъртно падналия, отъ третия етажъ на кжщата, момъкъ Евхия въ градъ Троая; и тѣзи чудотворецъ сж длбо на длбова вѣра и усърдна молба предъ Бога! Чудото пъкъ предъ Нанъ станало мигновено, неочаквано, поразително — безъ погледъ къмъ небо, безъ молитви, безъ помощъ, безъ усилия, съ едно допиране и съ една дума: очевидно е, че тукъ действа не пророкъ, или апостолъ, а самия Богъ — предъ нанискитѣ жители и насъ стои Онзи, Който е источникъ на живота и владетелъ на смъртвта; Който е възкресение и животъ на всички човѣци; и Който е Богъ и сяди на живитѣ и мъртвитѣ; следзвателно и онѣзи въ онова време трѣбваше да Го признаятъ за законенъ Месия, и ние днесъ трѣбва да Го приемемъ за истинския Богъ, а не великъ учител, или човѣшки гениал!

Въ всички времена и между разнитѣ народи земята е раждала неблагодарни синове предъ небо —

хора, които сж били и сж врагове на вѣрата въ Бога и отрицатели на Неговото оубиенно битие: тѣ не признаватъ душа и задгробенъ миръ; нѣма за тѣхъ дългъ на земята и отговорностъ на небото; а въпросътъ за възкресението на мъртвигъ — за тѣхъ е насмѣха. Въ православния юдейски народъ имало садукейско съсловие, което не допускало сжществуване на душа и се надмисляло на вѣрата за възкресението на мъртвигъ; въ културната пѣкъ Атина философигъ стоици и епикурейци се подиграли съ св. ап. Павла въ аероплага, когато почналъ да имъ говори за възкресалиа Христа и за възкресението на умрелиигъ; светогатствени съчувственици на тѣзи заблудявали Божии чеда и днесъ не дисаватъ по грѣшната земя, дори и между насъ — един упорито и окаяно отричатъ Богъ, душа и възкресение; други проявяватъ тѣрично безразличие къмъ тѣзи истини на битието; а трети пѣкъ сж козоблани и лжеулаушии въ вѣрата си къмъ тѣзи вѣчни въпроси на живота.

Срѣщу тѣзи отрицатели, въ всички времена и въ всички народи, промислително живота е изляквалъ утешително мнозинство хора, които искрено сж вѣрвали и вѣрватъ въ Бога, душа и възкресение, и сж живѣли и живѣятъ на земята за истина, правда и жертва — всички езически, юдейски и християнски племена и народи; тѣхното историческо минало, старинни паметници и духовно наследство; настоящето имъ сжществуване, култура и живота, сж ярки защитници на тази истина: вѣрата въ Бога, любовта къмъ човѣка и надеждата задъ гроба сж били и сж основни принципи на битието имъ — факти, които непрестанно, многократно и многообразно зоватъ грѣшничигъ къмъ покаяние и невѣрничигъ къмъ вразумление. Частно, и особено чѣкъ за насъ християнигъ, животъ безъ жива вѣра въ Бога, безъ жертвена любовъ къмъ човѣка, безъ ясна надежда за възкресение, е немислимъ духовно и нравствено: защото ако Христосъ не е възкресналъ мъртви и не е възкресналъ самъ като Богъ — напразна е вѣрата ни, суетна е надеждата ни, излишна е проповѣдта ни, безпредметна е жертвата ни, безсмыслено е битието ни: ако сме само отъ земя, и за земя живѣемъ, и съ земята само сме свършили.

Нека приключимъ мислигъ си благоговейно и учителино съ категоричнигъ думи на Словото Божие по третираната тема: „Прочее това ни казвамъ чрезъ слово Господие, че ние живигъ, които оставемъ до присутствието Господие, нѣма да изпреваримъ починалигъ, защото самъ Господъ съ повеление, при гласъ на Архангелъ и при трѣба Божия, ще слѣзе отъ небото, и мъртвигъ въ Христа ще възкрѣснатъ първоимъ; после ние, останалигъ живи, заедно съ тѣхъ ще блдемъ грабнати на облаци, за да срещемъ Господа въ въздуха, и така винаги съ Господа ще блдемъ.“ — Сол. I 4: 15 — 17 — явно е, че ние сме принципи на земята, рожба на небото и чеда на вѣчността!

Диаконь Г. Ибришимовъ.

Църквата и студентството.

Съ понятието студентъ свърсемъ не се свързва само мисълта за наука и висше знание. То е още синонимъ на крехка младостъ, пламененъ духъ, идеализъмъ, героизъмъ, неудържими пориви на сърдцето къмъ идеалното и готовностъ на волята да се бори за всичко велико и свято, съ ненаситна жажда за доброто и истината, съ клетва да живѣе за благо на родината и за свѣтлото блдеше на човѣчеството.

Така съ Църква гледа на младежигъ-студенти и много се радва тя, когато вижда дългигъ и гъсти редици на идеалистично настроената академическа младежъ. Ней

тя възлага своигъ надежди, защото кой другъ, ако не младежътъ ще се увлече въ пламенния идеализъмъ, лѣхащ отъ възвиещото учение на Христа, на Оня, Който единственъ измежду живѣлнати на земята имъ смѣлостта да каже: „Азъ съмъ плът, истина и животъ“. Кой другъ, ако не героично настроената душа на младежа ще се преклони предъ оная вѣчна и славна епопея на велика и непостижима любовъ, проявена на кръста отъ Богочовѣка? Съ Църква тържествува, като вижда какъ хиляди нови хора ще прекречатъ прага, ще влѣзатъ въ строежа на живота и въ тъмната житейска нощъ ще свѣтнатъ милиони звезди на свѣтлата правда, на чистигъ адхновенни и бодрата упорита борба срещу всичко, което е подло, арбявно, безсрамно и бездушно!

Съ такива молитвени пожелания Негово Високо-проеесвенство св. Софийскиятъ митрополитъ г. г. Стефанъ се обрна къмъ студентигъ отъ Богословския факултетъ при Софийския Университетъ, а въ тѣхно лице и къмъ чѣлата академична младежъ, на водосета, тържественно отслуженъ отъ Кирилъ, въ една отъ аудиториигъ на Богословския факултетъ при стечение на голѣмъ брой посетители.

На тържеството присѣствуваха: секретарътъ на Св. Синодъ св. Стобийски Еп. Кирилъ, Н. Пр. св. Трапизополскиятъ Еп. Антимъ, Ректорътъ на Соф. Дух. Семинария Смиленскиятъ Еп. Валогий, Протосингелтъ на Св. Соф. Митрополия Архимандритъ Филаретъ, всички г. г. професори и студенти.

Макаръ и сериозно простуденъ и съ разстроено здраве, Н. В. Пр. съчете присѣстанието си на тоя традиционенъ водосетъ за належаще. Той имаше предъ себе си частъ отъ българската академическа младежъ. Моментътъ бѣ удобенъ и не трѣбваше да се изпусне: Кирилъхътъ се изкачи на естрадата. Неговата величествена ояснка повече отъ всѣкого аѣваше респектъ и уважение и будише въ душигъ на младигъ студенти нѣжни чувства на възторгъ и умаление. Като че ли никога той не е билъ тѣй самоуверенъ, тѣй гордъ предъ свѣта, тѣй сигуренъ на поста си, тѣй непоколебимъ въ вѣрата си. Като че ли той искаше да ни слобичи нѣкакво откровение. Съ притаенъ дѣхъ слушахме огненигъ му слова.

„Спаси, Господи, люди твои и благолови достойные твоє.“

Какъвъ дълбокъ смисълъ, завочна той, се крие въ тия нѣколко думи! Смисълъ, който изчерпва съдържанието на днешното наше молитвено събрание, смисълъ, който разкрилъ предъ насъ пѣтищата, по които трѣбва да върви вашето образование. Вие си спомняте думигъ на Господа: „Безъ мене не можете да вършите нищо“ т. е. онова, което е добро и съвършено, безъ Божията благодатъ и сила не може да блде извършено. Понеже вие встѣпвате въ началото на вашата учебна година — *достатъчно, прилично и поазно* е това ваше встѣпване да започне съ молитва къмъ Тогова, безъ волята на Когото нищо не може да се твори и създава. Водима отъ това високо съзнание, днесъ св. Църква благославя нашии Богословски ф-тъ, а чрезъ него и чѣлата Alma mater — Соф. Държавенъ Университетъ, сѣитяки университета, както и е, като върховенъ учебенъ институтъ. Прочее, ние имаме дълга да се помолимъ за всички, които сж подъ покрива на Българското училище, за да станатъ тѣ достойни граждани и добри църквични.

Азъ напирамъ на тоя фактъ повече отъ всѣка друга година, защото сѣмѣтамъ, че вашигъ очи като богослови, вашигъ уши сжко като богослови, трѣбва да блдатъ много по-чувствително отворени да слушатъ и да виждатъ нѣщата такива, каквито си сж, за да разберете великата тайна, като нѣщо най-ясно открито предъ всички, че свѣтъгъ не е и не трѣбва да блде цель, а

е, и ще си остане само сърдство за по-възвишена цел.

Живяйки въ единъ въкъ, когато всички ценности сж изложени на страшно ломене, когато въковни свѣтлинца чезнатъ подъ напора на тъмни сили, когато подъ настъп е знала една дълбока ненаситна пропастъ, знала да погледне всичко създадено презъ въковетъ отъ човѣшката цивилизация, — намъ се налага да си завладемъ въпроса: *кой сме ние и въ името на кого сме дошли тукъ?* Ако сме дошли да учимъ Неговата наука — да я учимъ не като наука за диплома и земно благоденствие, а като благодатна сила на апостолство и самоотверженост. Словата на живота не сж слова да се драшътъ по книги и тетрадки, а да извикатъ скрититѣ сили на творчество, които човѣшкитѣ духъ носи въ себе си. Учението на Христа е единствено способното да преобрази свѣта и она, който иска да строи на други теории, той строи на пѣсъкъ. И благодатъ, която излъчва Христовото учение, че ви направи *горди* предъ свѣта и когато Той ви поднесе изкушение да го посредствено безъ колебание. Бждете единни въ чувството на нашия личенъ мирогледъ и въ съзнанието на нашия християнски дългъ. Не се срамувайте отъ името на Христа, и когато чуяте воятъ на църковната камбана да не стоите по улици и кафенета съ кръстосани нозе и съ цигари въ уста, като че ли той воеъ не ви смущава, като че ли не е за молитва, но ако вѣрвате, че Той е пакъ и истина и животъ станете на крака, свалете благовѣйно шапка и прославете Бога. Помнете още, че е по-добре да се напишатъ *10-на реда истина*, отколкото многотоми съчинения съ порнографично съдържание и художествена подвързия, които тикатъ България по наклонната плоскост на заблудженето и грѣха. Растете, изпълнени съ нравствена сила и красота, въ мистично прозрение на религиозната истина и въ страшна сила на рвенне да бждете по-близо до Христа. Драги и мили студенти! Ублажаватъ вашата младост и я благославямъ, защото това е една тъй благодатна почва за добъръ посѣвъ. Библията нека ви стане настолна книга, — настолна, не за прение шпране на идеи, не за конспектиране и теоретизиране, но за излъчване на она идеална душа, която ще влѣе своята освежителна струя и ще осежи цѣлото наше битие. Внесете вкусъ и смисълъ въ нашия безвкусенъ и безсмисленъ общественъ животъ.

Достатъчно е да ви припомяна за две, още недовършени свѣтовни трагедии — руската и испанската, достатъчно е да ви припомяна *безсилето* на О. Н. да хвърля свѣтлина въ мрака на тъмната буреносна нощъ на нашата кръвясала действителностъ, за да се убедите въ истинността на думитѣ Му: „Безъ мене, не можете да правитъ нищо“. Застанете единни на фронта на борбата съ мѣра, не съ умрза, а съ любов, не съ мечъ, а съ огнено слово и чисти дѣла. *Образи, образи, образи, дѣла и велики!* Какъ тѣ не намѣриха да възпламенятъ това мъртво човѣчество, забравило се въ кървяни братоубийствени борби?

Мои мили братя! Станете ревнисти съичи на животелното семе. Живяйте се въ евангелскитѣ истини и ги проповѣдайте. Тогава свѣтътъ ще ви се преклони и вие ще кажете: „Великъ е Нашия Учителъ, Единъ е Нашия Учителъ!“ Тогава всички, които сж се отадили отъ св. Църква, ще се разкаятъ и ще се върнатъ, подобно на блудния синъ; ония пакъ, който не Го познаватъ, ще се обрънатъ отъ Савла въ Павла и всички, които поюватъ сръшу Него, ще завикатъ подобно на трагичния отстъпникъ Юлиана. „Все пакъ ти ме победи, Галилеинио!“

Последнитѣ думи на Н. В. Пр. бѣха изпратени съ грьмогласно трикратно многогласътане, отлично изпълнено отъ студентския дружественъ хоръ.

Пламеннитѣ думи на Н. В. Пр. бѣха отправени не само къмъ студентитѣ отъ Бог. ф-тъ, а къмъ цѣлата академическа младежъ.

Христосъ и студентитѣ! Църквата и академията! Какъвъ по-идеаленъ и по-смисленъ съюзъ между тѣ двѣ културни института! Нима самоотверженитѣ идеализми, проповѣдаванъ отъ Евангелието и Христа, може да остане чуждо на тѣхнитѣ младежки души? Тукъ младежитѣ-студенти ще се научатъ да се клепатъ въ обилнитѣ благодатни лъчи на св. Писане, което ще стане лътевова звезда въ живота имъ. Нека напакъ-стивнитѣ слова на Н. В. Пр. се запечататъ дълбоко въ нашитѣ сърца и души и да намѣритъ бързото си осъществяване. Тогава понятията Църква и Университетъ не ще се изключватъ. И когато Университетътъ взаволови ума, а Църквата нахрани сърдцето, — ще имаме цѣлостна младежъ, утврешнитѣ творецъ на положителното въ живота!

иерод. Наумъ.

Болшевишко раболепие и жестокость.

Неотдавна се гледа въ Москва процесътъ противъ троцкиститѣ, въ който бѣха замѣсени ибколичина отъ создателитѣ на болшевишката революция. Тоя процесъ направи силно впечатление, както съ незанаята си поява, така и съ бързото си ликвидирне, и предизвика множество коментари, повечето отъ които бѣха проникнати съ антипатии къмъ болшевишкото правосъдие и изобщо къмъ болшевизма. Съ антипатия се отнесоха даже и социалдемократитѣ идейно най-близкитѣ до болшевизма. Впечатлението, обаче, отъ този процесъ почна да се изпарява поради бързо явяващитѣ се събития съ свѣтовно значение. Въъв всички случаи споменатиятъ процесъ е характеренъ за моралната физиономия на болшевизма и затова не е безинтересно да се хвърли върху него погледъ отъ християнска етична гледна точка.

Въ процеса противъ троцкиститѣ вниманието бѣ привлечено най-силно отъ поведението на подсждимитѣ. Фактътъ, че тѣ сега за втори пѣтъ се явяватъ на подсждимата самейка, обвинени въвъ враждебностъ спрямо диктатора на великата славянска страна, недвусмислено говори, че обвиняемите не сж безуслонни. При такова положение на работитѣ, очаквахме, че обвиняемитѣ и предъ сжда ще защитятъ опозиционното си становище. За голямо, обаче, оудане на цѣлия свѣтъ, отъ устата имъ чухме самообвинения и славословия въ честь на Сталина. Никой не повѣрва въ искренностиа на думитѣ имъ, даже и самиятъ Сталинъ, защото тѣ бѣха изразъ на една безпримрна лъжа и раболепие. Ако първнитѣ хора на болшевизма сж способни за подобни въ висшата степенъ отрицателни морални прояви, то какво ли бихме намѣрили въ редоветѣ на широкитѣ болшевишки маси! Впрочемъ отъ болшевизма неможе да се очакватъ по-високи етични качества, защото не той ли се опита да развѣчвае най-симпатичнитѣ страници въ историята, като твърди, че тамъ всичко почива на грубия классовъ интересъ? Който вижда за миналото и въ живота на другитѣ само прояви на злото, не е способенъ да се проникне отъ някаква възвишена етика, защото такова ибко за него е психологически невъзможно. Материалистическа философия, която е въ основата на болшевизма, не може нито теоретически, нито практически да обоснове една възвишена етика. Последната може да пусне корени само въ идеалистическата философия, а особено на почвата на религията. Безрелигиозната етика може да достигне най-много до интереса, но не и до самопожертвуването заради другитѣ

или въ името на Висшата правда. Затова справедливо сж думитъ на единъ нашъ вестникъ, че, кога правятъ революция, комунистите гледатъ да има наблизу граница. Правъ е и Достоевски, когато въ романа си „Бъсове“ отбелязва, че героитъ П. Верховенски, организаторъ на комунистически латори, щомъ полицитѣ влезла въ динитъ имъ, своевременно офейкалъ, вземайки си съвършено „хладно и пренебрежително“ събогитъ съ единъ младежъ, който така жадно погълталъ революционитъ му слова и толкова много му билъ преданъ. У насъ се забелязва едно характерно явление: откаже ли се отъ комунизма нѣкои бившъ водители, веднага като адвокати или въ нѣкоя друга професия бързо съумѣва да се наредитъ, т. е. да забогатѣе, в това говори за практицизмътъ, обикновено несвоятвенъ на идеалистично настроенитъ натури.

Къде може да стоа сравнение между държането на подседжититъ троцкисти предъ сѣда въ Москва и поведението, напримѣръ, на единъ Василь Левски или на Бочо Кироу И единитъ и другитъ, безъ да издаватъ другаритъ си, открито заявяватъ, че сж работили за свободата на отечеството си, не проявявайки раболепие и кленъчъ. Защо? Защото тѣ изхождаха отъ едно разбиране за живота, което нѣма нищо общо съ комунистическата материалистическа и безбожна философия и което прави хората способни за по-дълбоки и по-силни етични чувства, за велики и извикащи преклонение подвизи.

Не по-малко интересно въ случая е и поведението на диктатора. Той осмѣи на езекутиране кого? Ония, заедно съ които въведе революцията въ Русия и съ които по душа, по мирогледъ той си прилича напълно, като изключимъ негоднитъ различия въ политическитъ имъ схващания. Защо? Защото болшевиизмътъ е грубъ, жестокъ и неможе да бѣде благороденъ, великодушенъ. Той не може да каже евангелскитъ слово: „Какво ще спечелишъ, ако придобиешъ цѣля свѣтъ, а повредишъ душата си?“ Болшевиизмътъ е роденъ въ кърви и изглежда, че залѣе въ кърви, за да се изпълнятъ Христовитъ думи, че „който вади ножъ, отъ ножъ умира“. Нима червениятъ диктаторъ неможе да обезвѣди доверчивитъ си другари, като имъ наложи по-малко наказание? Но тѣ кроели заговоръ противъ него, че каже нѣкой. Това значи, че и въ тѣхъ се е проявилъ крѣвожадниятъ звѣрь. Но и така да бѣше, ако въ болшевиизма имаше човѣчностъ и благородство, наказанието можеше да бѣде друго. Справедливо наричатъ Достоевски пророкъ на болшевиизма. Той като че ли е предказалъ физиономията на московския процесъ. Пакъ въ „Бъсове“ той говори, че П. Верховенски, неуморителъ създателъ на революционни ядки, заповѣда на смѣшленицитъ си презъ една тъмна нощъ да уловятъ и убиятъ бившъ тѣхненъ идеенъ приятелъ, защото клонѣтъ къмъ други схващания. Съчувстващитъ на марксизма сѣдѣ у насъ много се трогватъ отъ романи и филми, където се представя, какъ въ дореволюционна Русия цѣли върволицы каторжници се откарватъ въ Сибиръ заради това, че искатъ да въведатъ ново управление въ държавата. Какво биха казали сждитъ сѣдѣ днесъ, когато кумиритъ имъ въ болшевиизма Русия далечъ надминаха неприятнитъ темъ руски управници отъ преди революцията съ това, че не отъ съжаление и добросърдечие, а поради необикновена жестокоста забравиха Сибиръ, предпочитайки езекутирането на бившитъ си другари на бърза рѣка и то въ сърдито на Русия — Москва?

Измамливъ, раболепенъ и жестокъ е обреза на болшевиизма; затова blaze на она страна, която на никаква цена не ще му позволи да сине гнѣздо подъ стрѣхата ѝ. Проклетъ е неговиятъ гнѣвъ, защото е жестокъ! — така казва Достоевски, оценявайки стойността на революционния и безбоженъ социализмъ отъ гледище на Библията.

Б. Поповъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

СВЕТИЙ СИНОДЪ НА БЪЛГАРСКОТА ЦЪРКВА. Сждебно отдѣление

Съобщава се на заинтересованитъ страни и лица, че на *третото и четвѣртото* сждебни заседания на Св. Синодъ презъ зимата му сесия на 1936 година ще бждатъ сложени на разглеждане следнитъ сждебни производства:

III сжд. заседание — 28 октомври 1936 г.

- 1) в. бр. д. № 120/31 на Ив. Стояновъ, отъ с. Калугерово, Ново-Загорско, и София Петкова, отъ с. Омарчево, с. о.
- 2) в. бр. д. № 149/35 на Елена и Георги Костандинови, отъ с. Брѣстникъ, Пловдивско.
- 3) в. бр. д. № 103/35 на Невѣна Ил. Бончева и Цѣтанъ Ив. Караланджевъ, отъ с. Чупрене, Вѣлградчишко.
- 4) в. бр. д. № 181/35 на Никола Христовъ, отъ с. Лечеви, Кюстендилско, и Лоза Н. Христова, отъ с. Косово, с. о.
- 5) в. бр. д. № 40/36 на Станю и Стефана Ст. Баеви, отъ с. Горно-Павликени, Ловешко.
- 6) в. бр. д. № 41/36 на Нела Манолова, отъ с. Червена-вода, Русенско, и Стефанъ П. Шипковъ, отъ гр. Русе.
- 7) в. бр. д. № 87/36 на Георги Коцефъ Ангеловъ, отъ с. Красно село, Софискко, и Славка Г. Ангелова, отъ с. Воина, с. о.
- 8) в. бр. д. № 118/36 на Череша Христова и Косталинъ Г. Стратиевъ, отъ с. Селци, Асеновградско.
- 9) в. бр. д. № 119/36 на Иванъ А. Вѣлевъ, отъ с. Осмо-Калугерово, Ловчанско, и Бона Иванова, отъ с. Каменицъ, Пѣвненско.
- 10) в. бр. д. № 120/36 на Иванъ Л. Цѣровски и Цана Ил. Алашка, отъ с. Вѣли-Осѣмъ, Троянско.
- 11) в. бр. д. № 121/36 на Бонка Д. Фъркачева, отъ гр. Хасково, и Нико Запряновъ, отъ с. Драгойново, Борисовградско.
- 12) в. бр. д. № 122/36 на Кирилъ Атанасовъ, отъ Варна, и Петрана Димитрова, отъ гр. Провадия.

IV сжд. заседание — 31 октомври 1936 г.

- 1) ч. бр. пол. № 23/36 на Д-ръ Иванъ Ф. Поповъ, отъ гр. Севлиево, и Пенка д-ръ Ив. Попова, отъ гр. Ловечъ.
- 2) в. бр. д. № 141/35 на Радка Александрова и Александъръ Н. Димитровъ, отъ гр. Варна.
- 3) в. бр. д. № 164/35 на Иванъ и Мика Отонови, отъ Варна.
- 4) в. бр. д. № 170/35 на Цано В. Цановъ и Вела Николова, отъ с. Струецъ, Врачанско.
- 5) в. бр. д. № 36/36 на Атанасъ Василевъ, отъ София, и Марияка А. Василева, отъ Варна.
- 6) в. бр. д. № 75/36 на Методи Гавриловъ и Стефана Г. Петрова, отъ с. Лота, Фердинандско.
- 7) в. бр. д. № 123/36 на Петъръ и Марияка П. Помакови, отъ с. Лабецъ, Ломско.
- 8) в. бр. д. № 124/36 на Ана Петкова, отъ гр. Пловдивъ, и Христо Ил. Наабантовъ, отъ гр. Сопотъ.
- 9) в. бр. д. № 125/36 на Димитъръ Ст. Киремичевъ, отъ гр. Русе, и Пенка П. Недѣлкова, отъ с. Гагаля, Русенско.

10) в. бр. л. № 126/36 на Христина и Андрей Ст. Коласкянови, отъ с. Ресенъ, Търновско.

11) в. бр. л. № 127/36 на Бонка Т. Узунова и Дръ. Илия Ив. Икономовъ, отъ гр. Варна.

12) в. бр. л. № 128/36 на Талорци Ив. Ковачева и Коста П. Пашевъ, отъ гр. Ловечъ.
Забележка. Въ случай, че казанитъ заседания не се състоятъ на определенитъ дати, или не бъдатъ разглеждани всички нарочени дѣла, последнитъ се отлагатъ за следващитъ по редъ заседания.

Съборътъ на православнитъ християнски братства въ България.

Ние вече имахме случай на кратко да отбележимъ, че на 4, 5 и 6 октомврий т. г. въ гр. Кюстендилъ се състоя IX съборъ на православнитъ християнски братства отъ дѣла България.

Както е известно православнитъ християнски братства, на брой 400 съ повече отъ 23,000 членове, се обединяватъ въ единъ сюзъ, ръководенъ отъ епархийски архиепископъ, назначаванъ отъ Св. Синодъ, съ тричлененъ братски съветъ, избираенъ всѣка година на събора отъ делегатитъ на братствата.

Тазгодишнитъ съборъ се състоя въ гр. Кюстендилъ подъ председателството на Гл. сюзенъ ръководителъ Негово Високоросещество Св. Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ и въ присъствието на Тѣхия Високоросещества Митрополититъ: Св. Врачанскій Панаисъ, Неврокопскій Борисъ, Търновскій Софроний и Тѣхия Преосвещения Епископитъ: Иларионъ Нишавскій, Харитонъ Драговицкскій, Антимъ Транополскій, Йосифъ Зиполскій и Кирилъ Стобийскій. Делегатитъ и гоститъ на събора надхвърляха цифрата 3,000 души и прилаваша на църковнитъ служби, на конференциитъ и братственитъ заседания особена важностъ и тържественостъ. Тия събори, справедливо наричани състоята на България, гледатъ на цѣлата непринудено и високо държатъ на правдата и истината. Тѣхнитъ решения и резолюции сж отражение на народнитъ възжелания и никогда не влизатъ въ противоречие съ божественитъ закони и съ общочовѣшкитъ идеали на Христовата Църква.

Кюстендилъ, отъ вѣкове сиемъ съ християнска сѣбтина, нѣкогашната главна квартира на българското военно върховно командуване, на 4, 5 и 6 октомврий т. г., бѣше главната квартира на българската църковна религиозна мисль, гдето бѣха изнесени високо етични реферати и множество проучвания за по-активнъ животъ на вѣрната, морала, благотворителността и духовната култура и бѣха подчертани възможноститъ, какъ по-скоро може да се дойде до царство Божие на земята.

Въ саботъ, 4 октомврий, следъ обѣдъ, пристигнаха Главнитъ ръководителъ на братствата Негово Високоросещество Софийскитъ Митрополитъ г. г. Стефанъ и Негово Високопр. Неврокопскитъ митр. Борисъ, придружени отъ Епископитъ Харитонъ, Антимъ, Йосифъ и Кирилъ. По-късно пристигнаха и митрополититъ Панаисъ Врачанскій и Софроний Търновскій. Пристигнаха бѣха отъ по-рано повече отъ 3,000 души делегати и гости, заедно съ своитъ ръководители.

Архиепископитъ бѣха посрещати много тържествено отъ цѣлото гражданство и всички делегати и гости. На чело съ църковнитъ хоругви по главната улица всички се отправиха за катедралата Св. Богородица, гдето главнитъ ръководителъ Митрополитъ Стефанъ отслужи вечерня, въ съслужение съ четирма протосингели и много свещеници.

Въ края на вечерята Негово Високоросещество, Главнитъ ръководителъ Митрополитъ Стефанъ, заобиколенъ отъ всички архиепископи и свещеници произнесе

кратко, но вдъхновено приветствено слово.

Въ недѣля, сутринтъ, се извърши много тържествена божествена Литургия отъ Главния ръководителъ Митрополитъ Стефанъ, заедно съ Митрополитъ Борисъ и Епископитъ: Иларионъ, Харитонъ, Антимъ, Йосифъ и Кирилъ и много свещеници и дякони. Въ края на службата, следъ отпускъ, Негово Високоросещество благослови народа и изпроси Божията благодатъ за миръ и любовь нааъ всички и за въздушевена дейностъ на братственото дѣло.

Самиятъ съборъ се откри съ молебень отъ Негово Високоросещество въ салона на читалището, който бѣше претълменъ съ делегати и гости. Следъ молебена Високоросещениитъ Гл. ръководителъ приветствува делегатитъ и произнесе възхвалена рѣчь, която въ минилия брой на „Ц. в-къ“ въ резюме бѣ отпечатана на уводно мѣсто.

Първата работа на събора бѣше да поздравн преди всичко Негово Величество Царя на българитъ, Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ, Високоросещения Св. Виданскій митрополитъ г. г. Неофитъ и г. Министръ-Председателя Г. Кюсевиновъ.

Следъ това съборътъ бѣ приветсуванъ отъ г-нъ началника на Кюстендилския гарнизонъ, отъ околийския управителъ, отъ градския кметъ, отъ дружество Черевъ Крусти, отъ сюзъ на запаснитъ офицери и подофисери, отъ клана на Всебългарския сюзъ Отецъ Панаисъ, отъ женското дружество Майчина любовь, отъ учителитъ и ученицитъ на гимназията, отъ секретари на свещеническия сюзъ, отъ ученическитъ православни дружества въ града, отъ дружеството на въздържателитъ и др.

На всички приветствия отговорн Негово Високоросещество съ хубави, избрани и затрвоащи слова, които извикваха задоволство и одобрение на всички.

На следободното заседание секретаритъ на сюзъ г. Борисъ П. Стоиновъ прочете отчета, отъ който се видѣ, че сюзътъ обединява около 400 дружества съ повече отъ 23,000 организирани членове. Въ своята благотворителна работа братствата сж похарчили нѣколко милиона лева и сж били подпомогати надъ 7,000 души.

Скѣпия денъ, 6 и пол. ч. следъ обѣдъ, въ читалищния салонъ, Негово Високоросещество произнесе високо назидателна и силно аргументирана сѣзка на тема: „Миръ и приятелство чрезъ църквнтъ“, като къмъ края говори и за значението на братствата и нашето душевно спасение. На края завърши съ думитъ: „Останн ти, българиню, вѣренъ на заветитъ на св. царъ Бориса и царъ Симеона, на патриарха Ефтимия и Теодосия, върни смѣло следъ твоитъ раскошци, върни следъ мощната фигура на о. Панаисъ Хилендарскій, на св. Иоана Рилска, покровителка на България, и се спри при благата и величавата фигура на Екзарха Йосифа. Нека бжемъ вѣрни на св. Църква. Ти никога не е дѣлала, нито лъже. Никого никога не е продала. Ти ревниво пазн националния духъ. Нека и ние да ц поимъ и около нея да се обединимъ.“

Господи, Твои сме деца и въ твое име ще работимъ. Нека въ Тебе търсимъ упора за всичкитъ ни начинания!“

На другия денъ божествената св. Литургия се извърши отъ Негово Високоросещество врачанския митрополитъ Панаисъ, Тѣхия Преосвещения Епископитъ: Харитонъ и Кирилъ и множество свещеници въ храма св. Мина. А въ храма св. Димитъръ служиха Негово Високоросещество търновскитъ митрополитъ Софроний, Тѣхия Преосвещения Епископитъ: Антимъ и Йосифъ и множество свещеници.

На събора произнесоха сѣзки професоръ протопрезиритъ д-ръ Ст. Цанковъ, който говори възхвалено чась и половина на интересна тема за свобода, братство

и равенство, които евангелски начала разгледа академически от гледящата на богословното и философското, като към тях говори и за благословените задачи и големото християнско дѣло на православните братства. Говори също много увлекателно и свещеноикономъ П. П. Стайковъ, проф. Иванъ С. Марковски и др.

За пръв път събора на православните християнски братства мина въ една особено мистична и напълно спокойна дейност при особено поангажирано религиозно настроение. И делегатитъ и гоститъ явно и гласно отбелязоха своята радост отъ това братско спокойно и чисто християнско свое разбирателство и настроение. Въ време на последното заседание взема зумата Негово Преосвещенство св. Стобийския Епископъ Кирилъ, който като участвавшъ въ управителното дѣло на общественого подпомагане, даде подробни упътвания какъ могатъ православните братства да засилятъ своята благотворителна дейност, въ връзка съ общественого подпомагане въ страната.

На 6 октомврий сутринта всички делегати и гости, на чело съ Негово Високопреосвещенство Гл. ръководителъ и всички архиереи, направиха излетъ до с. Гюешево и границата. Тукъ се отслужи кратка панахида при мавзолея-храмъ на могилата надъ с. Гюешево за падналитъ въ освободителнитъ войни за свободата на родната ни земя. На общата народна трапеза Негово Високопреосвещенство закри събора, следъ като поздравилъ делегатитъ и гоститъ, иказа имъ своето задоволство за всичко и пожела на всички успѣхъ въ дѣлото и живота на православнитъ християнски братства.

На края съборътъ констатира, че е щастливъ отъ обстоятелството, че на чело на епохалното дѣло за миръ и сближение съ нашата западна съседка е застаналъ Високопреосвещенитъ Гл. Ръководителъ на Съюза на Православнитъ братства и неговитъ достойни сподвижници, които заслужаватъ въ това отношение единодушното доверие и преданостъ на събора, поради което взе следната резолюция:

1) Православнитъ християнски братства въ България възторжено се присъединяватъ и подкрепятъ подетото отъ нашитъ духовници дѣло за миръ и сближение съ сръбския народъ, считайки това дѣло като повелителенъ дългъ на Църквата да премане прѣчицитъ и въ името на Христовата любовъ да осигури мира и братското единение между двата народа.

Ведно съ духовницитъ и православнитъ християнски братства се поставятъ въ услуга на дѣлото на мира и приятелството между българския и сръбския народи, като заработватъ сръбъ православния български народъ, да се приобщи къмъ епохалното дѣло на духовенството, което ще донесе мирни времена, благоденствие и щастие за двата братски народа.

2) Резолюция за блядната социално-благотворителна дейност на Братствата, съ която се иска да се засили тая дейностъ до степенъ, щото православнитъ християнски братства да станатъ въ най-скоро време истински и най-дейни организации за обществено подпомагане у насъ.

3) Резолюция относно сектитъ и чуждитъ училища у насъ, които застрашаватъ духовното ни и народното единство и раздвояватъ душата на народа, и се иска да стане вече законъ изработенитъ такъвъ за вѣрнитъ, чрезъ който да се определятъ точно, кои въобразованиа иматъ право на съществуване, като сѣщевременно

а) се порицаватъ всички, които се готвятъ да чествуватъ богомилството;

б) да се спазва отъ всички законъ за недѣлната почивка;

в) усиля свои апелъ къмъ православнитъ христия-

ни да не пращатъ децата си въ чуждитъ училища у насъ.

4) Резолюция по религиозното възпитание и обучение на подрастващото поколѣние — утрешни граждани на България, съ която се иска:

а) Да се настоява предъ правителството да се въведе въ роуочение въ всички видове училища, ученицитъ задължително да се водятъ истински праздникъ въ църква.

б) Въ роуочението да се преподава отъ специално подготвени лица богословие.

в) Въ чуждитъ училища на православнитъ българчета да се преподава въ роуочение отъ учителни българи и то богослови, съгласно чл. 454 отъ закона за народната просвета.

г) Да се увеличи часоветъ по въ роуочение, какдето по програмата сж предвидени.

д) Да се помолни Св. Синодъ да направи енергични постъпки за удовлетворение на тия братствени искания.

5) Резолюция за незаконнитъ съжителства, които върпък бдителността на административнитъ власти, не намаляватъ, а сж жива съблзавъ за околнитъ срѣди, съ която се моли Св. Синодъ да направи всичко възможно да се усенватъ безнитъ при склучването на брака имъ, а правителството да усилн бдителността и увеличи санкцитъ противъ незаконноживущитъ.

6) Резолюция за попълване на вакантитъ енории, като, поради нуждата отъ духовни пастери, се иска да се настоя предъ съответнитъ власти да се попълнитъ всички енории, които сж останали безъ свои пастери.

I. У насъ.

Негово Високопреосвещенство св. Видинскитъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, пристигна въ столицата на 19 г. м., съ сутринния влакъ, по случай предстоящата есенна синодална сесия.

Сѣдния дѣнь, вечерта, пристигнахъ и синодалнитъ членове Тѣхна Високопреосвещенства св. Славенскитъ митрополитъ г. г. Иларионъ и св. Врачанскитъ митрополитъ г. г. Паисий, за да взематъ участие въ синодалната сесия.

Българското дружество Червенъ кръстъ отпразнува тържествено въ недѣля, 18 г. м., своя 50 годишенъ юбилей въ Народния театръ.

Тържеството се откри преди обѣдъ, въ 10:30 ч. въ Народния театръ, въ присѣдственото на Н. В. Царя, князь Кирилъ, св. Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ, м-ръ-председателя г. Кюсевиновъ, м-ря на вътрешнитъ работи г. Красновски, м-ря на войната г. ген. Луковъ, м-ря на правосѣднито г. Карагозовъ, м-ря на благоустройството г. Ганевъ, пълномощнитъ министри Тарновски и Макса, столициня кметъ г. инж. Ив. Ивановъ, генералъ Лукашъ и много други официални лица.

Тържеството започна веднага следъ пристигането на Царя. На сцената бѣха построени ученицитъ отъ сестринското училище и една група деца, облечени въ

бъло, държащи въ ръка знамената на всички държави, какъто има два Червене кръста. Управата на Българския Червен кръстъ сѣщо се намираще на сцената, въ дъното на която бѣ поставенъ единъ голѣмъ червенъ кръстъ.

Негово Високопреосвещенство св. Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ произнесе най-напредъ възторжено слово-молитва за преуспѣване дѣлото на Червенъ кръстъ.

Следъ това председателъ на д-вото г. д-ръ Ст. Даневъ говори за дѣлото и значението на нашия Червенъ кръстъ.

Между другото, д-ръ Даневъ каза:

— Червенъ кръстъ азѣка въ крѣхити младежи сърца семето на гражданскитѣ и християнски добродетели и неговата благодатна роля въ днешнитѣ размирни времена не може да бѣде отъ никого оспорвана. Двама Червене кръста въ всички държави съставляватъ едно дѣло, чиято целъ е да облекчи страдащитѣ.

Последенъ говори подпредседателя на д-вото г. Ляфичевъ, който каза нѣколко думи за развитието на Червенъ кръстъ и отправи апелъ къмъ гражданството да подпомогне дѣлото на Червенъ кръстъ и да образува единенъ фронтъ на милосърдието.

Поради напредналото време тържеството бѣ съкратено.

Д-ръ Даневъ съобщилъ, че Н. В. Царьтъ е благоволилъ да награди съ ордени за челоуколюбие всички членове на управата на д-во Червенъ кръстъ.

Като членъ на сѣщия управителенъ съветъ и редакторъ на св. *„Червенъ кръстъ“* е награденъ и Негово В. Благовоеиство о. проф. прот. Ив. Гошевъ съ орденъ III степенъ за челоуколюбие. Сѣщиятъ е награденъ и съ „голѣмия кръстъ“ на Българско Червенъ кръстъ.

На 18 т. м. въ гр. Видинъ, въ салона на митрополитата се сѣстояла голѣма конференция, свикана по инициативата на св. Видинския Митрополитъ г. г. Неофитъ. Присѣствували учителитѣ - ръководители на християнскитѣ дружества отъ околията и свещеницитѣ. Конференцията се открила съ приветствени думи отъ Негово Високопреосвещенство митрополитъ Неофитъ.

Конференцията е била поздравена отъ околийския училищенъ инспекторъ Борисъ Марковъ, следъ което говорилъ за „Христосъ като примеръ за самопожертвуване“. Следъ него говорилъ и вториятъ околийския училищенъ инспекторъ за връзката между държавата и училището нѣкога и сега. Изнесени сѣ били и две хубави практически лекции. Особено хубава била лекцията на учителката Зора Неева.

Презъ настоящата октомврийска сесия завършили сѣ Богословския факултетъ въ София; свещ. Андрей Димовъ, отъ с. Дичинъ, В. Търновско, Василъ Ст. Каршевъ, отъ гр. Бургазъ, Данчо А. Данчевъ отъ гр. София и Иванъ п. Явянчевъ, отъ гр. Пазарджикъ. На младитѣ богослови пожелаваме успѣшна и плодотворна дейностъ за полза на Църквата и народъ.

Синодалната сесия. Въ вторникъ, на 20 т. м. 9 часа сутринтъ, се откри есенната сесия на Св. Синодъ. Следъ подбавача къмъ Господа Бога молитва, Председателствуващиятъ Св. Синодъ Високопреосвещенитѣ св. Видински митрополитъ г. г. Неофитъ откри първото заседание и обяви вѣрситѣ на дневния редъ, подиръ което заседанието се закри.

Св. Синодъ уведоми М-вото на Вън. Р. и Изп. и нгуменитѣ на ставропигиалнитѣ манастири за откриването на сесията.

На 18 т. м. гр. Ст. Загора въ салона на дружество „Театрътъ“, е станало тържествено честване 50 годишнина на Д-во „Червенъ Кръстъ“. Откриването е станало отъ председателя на мѣстното д-ство —

Н. В. Пр. Митрополитъ г. г. Павелъ, който съ кратко слово е направилъ прегледъ на историята на Дружеството и очерталъ голѣмото дѣло на „Червенъ Кръстъ“. Накрая Високопреосвещенитѣ Митрополитъ Павелъ раздалъ на по-усърднитѣ членове 5 сребърни медали и 9 малки кръстчета.

Измежду награденитѣ лѣкари, аптекари и н. иеромонахъ Пименъ, който е единъ отъ най-деятелнитѣ членове на мѣстното д-во.

Редакционни. Приканватъ се всички отчетници при Св. Митрополи и Архиерейскитѣ намѣстничества да издѣлжатъ до края на месецъ октомври т. г. абонамента на „Църковенъ вестникъ“ за 1936 год. на задължителнитѣ абонати-лица и учреждения.

Съ благословението на Св. Синодъ, списание „Детско Знаме“ продължава да излиза подъ редакцията и издателството на Йорданъ п. Илиевъ, администраторъ на Църковенъ вестникъ“. Тия дни се разпраща първата книжка. Това списание е най-евтиното отъ отъ богато иллюстриранитѣ детски списания—само 20 лв. абонаментъ, и по съдържание ще бѣде истинска радостъ за децата. Нека благоговѣнитѣ отци най-усърдно го препоръчатъ на учители и ученици въ своитѣ енории. Списанието е одобрено отъ Министерството на Народното Просвѣщение.

Адресътъ на списанието е: ул. „Генералъ Павловъ“ № 19 София, а суми се изпращатъ въ марки или по чекова сметка № 27—31.

II. Въ чужбина.

Руската църква. Радиостанция за противорелигиозна пропаганда. Върховниятъ съветъ на безбожническия съюзъ въ Св. Русия е решилъ да открие всенародна подписка за построяване въ Москва силна радиопредавателна станция, предназначена изключително за всемирна противорелигиозна пропаганда. Тая инициатива удобрилъ всички комунисти, а Съветското правителство обещало чувствителна материална подкрепа. Пропагандата щѣла да се води не само на руски, но и на други по-главни езици.

Ромънската църква. Протестъ срещу поведението на руски архиепие. Споредъ както съобщава „Еклизия“, Св. Синодъ на Ромънската църква недавна се занимавалъ съ поведението на живѣещия въ Бечъ (Бесарабия) руски архиепископъ Серафимъ, който, като ръководителъ голѣмъ брой свещеници, прашалъ ги по Бесарабия да пропагандиратъ придържането о стария календаръ. По решение на Св. Синодъ, Патриархътъ направилъ протестъ предъ организацията на рускитѣ архиепие въ Карловица за тая скандална намѣна на чуждъ иерархъ въ вътрешнитѣ работи на Ромънската църква.

Еладската църква. Източници за изброявка на новата църковна организация „Апостолска мисия“. „Еклизия“, органъ на Еладската църква, въ броя си отъ 19 септемврию обнародва новитѣ измѣнения и допълнения на Устава на автокефалната Еладска църква отъ 1932 год. Въ допълнениета язва и законитъ за „Апостолска мисия на Еладската църква“. Въ тия законъ, като се изброяватъ приходитѣ, чрезъ които ще се издържа мисията, а именно: 25 драхми отъ всѣко разрешение на бракъ и разводъ, $\frac{1}{20}$ отъ брутнитѣ приходи на манастиритѣ, приходитѣ отъ продаване на църковни книги и други издания, по една драхма на месецъ отъ всички получавачи заплати отъ енорийскитѣ и манастирски каси, доброволни помощи, дарове и пр. — прибавя се, че се учредява (отъ обнародването на закона) монополъ на богослужебитѣ и изобщо на църковнитѣ издания на книги за въ полза на Апост. мисия. Трѣбва да се има предвидъ, че до сега никакъвъ законъ въ Гърция

не ограничаваше частни лица да издаватъ богослужбени книги.

Увеличаване курса на Ризардевето училище още съ две години. Министерътъ на изповяданията изработилъ законъ, съ който се изменява уставътъ на Ризариевското богословско училище. Съ този законъ курсътъ се увеличава съ още две години. По такъвъ начинъ училището става седмокласно, а дипломътъ, който то дава, е равносиленъ на диплома отъ гимназия.

Задравяне. Подъ туй заглавие „Еклизия“ (З. Х.) пише следното: „Вътръ разрушителенъ рещу безбожнотворнитъ микроби, които хронически наводняватъ гръцкото общество, отъ известно време изе да вѣе въ Гърция. Строгитъ правителствени мѣрки за действителна контрола надъ ученицитъ въ чуждитъ училища въ Гърция и надъ цѣлото учение въ тѣхъ, както и голѣмитъ ограничения на криноразбраната свобода на печата, подъ покровителството на които гръцкото общество и, особено, гръцката младежъ се разлагаха чрезъ безразсъднитъ четива и разнитъ книги за разбойничества, съставитъ нова епоха на нравствено задравяване, което очакваме да бѣде действително и неотклонно.“

Цариградската църква. Дигане на низвержение. Св. Синодъ на Цариградската патриаршия дигналъ низверженето на клирика Неофитъ Бомбака въ Америка. Този клирикъ бѣ съгледилъ отъ гръцката архиепископия въ Америка и се ржкоположилъ противоканонично за епископъ, като основалъ отдѣлна църква, за което и билъ низвергнатъ отъ Цариградската патриаршия. Поиже се разклява и подадъ до патриарха проба за помилване, Св. Синодъ отишилъ присадата и го зачислилъ наново въ редоветъ на клира съ чинъ президентъ.

Англиканската църква. Съчувствие къмъ църквата въ Испания. Кентерберийскитъ архиепископъ въ своя епархийски органъ, споредъ „Еклизия“, твърде съчувствено се отговарява за католическата църква въ Испания. Между друго, той пишелъ следното:

„Недавнишната история и днешното положение на работитъ въ Испания сѣ толкова забъркани, че е невъзможно човѣкъ да има точно мнение за тѣхъ. Не съществува ясни данни въ полза нито на едната, нито на другата отъ сражаващитъ се страни — на правителството противъ бунтовницитъ, т. е. на републиката противъ фашиститъ, и на вѣрата противъ безвѣрието. И двѣтъ страни се показватъ виновни въ звѣрски жестокости. Между това, като членове на Христовата църква, длъжни сме да чувстваваме дълбока симпатия къмъ Испанската църква, която е подложена на страшно изпитание. Безспорно е, че на църквата тежатъ твърде голѣми несвършенства и, възможно е, тя да е съгършила предъ испанския народъ. Но срещу нея да хвърля камъкъ най-напредъ оная църква, която сѣмта себе си безъ несвършенства, Нашиятъ симпатии, обаче, и молитви нека бждатъ за ония епископи, клирици, монаси и религиозни общини, които сѣ подложени на изпитания само за изповядване на вѣрата си и за своята преданостъ къмъ църквата. Испания има едни отъ най-великоплетнитъ църкви въ свѣта. Би било престѣжление срещу цивилизацията и религията, ако тѣ бждатъ разрушени отъ бѣззаконни войничитъ и тълпнитъ.“

Американската протестантска църква. Послание на Рузвелта. Председателтъ на Американскитъ съединени държави г. Рузвелтъ, по случай „Дена на побратимяване“, отправилъ до американския народъ едно твърде интересно послание. За туй послание ето какво пише „Пантеносъ“, органъ на Александрийската патриаршия.

Въ едно време, — пише „Пантеносъ“, — когато човѣшкиятъ духъ прави усилия да механизира всичко и да

подчини човѣшкитъ мисли и действия на законитъ на физиката и химията и възъ основа на тѣхъ да направя твърдо общественото знание, явяватъ се хора съ международенъ авторитетъ и голѣмо достоинство, началници и вождове на културни народи, да обявятъ на всеуслышание, че, освенъ материалната сила и нейнитъ закони, съществува нравствена сила, която изгиза отъ религията и която може да послужи на човѣка като главенъ факторъ за напредѣкъ и благооенствие на отдѣлнитъ лица и на народитъ. Тая сила подготвя духовното и душевното единение на членоветъ, които съставятъ обществото, и чрезъ тая сила се постига възраждането и издигането на отдѣлнитъ личности и на обществата, и мирно се разрешаватъ всички политически и обществени въпроси, които е безсилна да разреши каквато и да е друга човѣшка сила.

Председателтъ на Американскитъ съединени държави, по случай „Дена на побратимяване“, устреленъ отъ Съюза на американскитъ християни, е отправилъ послание, въ което, между друго, донася следното:

„Въ безкрайнитъ страни на земята срещу религията се е оплѣчено невѣрието. Нашиятъ религиозни убеждения сѣ силно застрашени. И тѣкмо поради тази опасност, колкото вне, толкова и азъ, сме длъжни да простираме и сивае ржчетъ си въ границитъ на нашиятъ убеждения и да създадемъ единенъ фронтъ. Като вършимъ това, ще станемъ вѣрни на най-хубавитъ религиозни и наши американски преданиа.“

„За да издигнемъ до величие нашата страна, нищо толкова явѣ да ни допринесе, колкото едно възраждане и обновление на религиозния духъ, което трѣбва да проникне въ всички домове на нашия народъ и да надигне сърдцата на всички отъ всѣка вѣра къмъ Бога и да засили увѣреността нмъ въ Неговото благооенствие къмъ хората. Не допускамъ, че може да съществува политическа или обществена проблема, която да не може да бѣде разрешена чрезъ пламяка на едно такова духовно възраждане.“

Разпространение на Библията. Британското Библиейско дружество съобщава, че отъ своето основане въ 1804 год., т. е. за 132 години, е пунало въ продажба 476 милиона екземпляра отъ Библията. Въ сегашно време Библията е преведена вече на 705 езика, но преведането на нови езици продължава.

Презъ време на итало-абисинската война евангелието отъ Матея било преведено на нарчето на племето Геленитъ. Миналата година Дения апостолски били преведени на езика на моравскитъ дигани и на нарчето на едно отъ племената на северна Родезия. Първъ речникъ на тоя езикъ билъ изадденъ едва миналата година отъ мисионера, който преживѣлъ въ Родезия повече отъ 25 години.

Скобелево църковно настоятелство.

Обявление № 33. На 21 октомврий 1936 год., отъ 2 до 5 часа следъ обядъ, въ канцеларията на храма ще се произведе търгъ за отдаване на заемателъ църковнитъ ниви:

Нива въ мѣстността „Бозалыка“	5 декара
„ „ „ „ „Ясва“	6 „
„ „ „ „ „Ясва“	6 „
„ „ „ „ „Ясва“	6 „
„ „ „ „ „Ясва“	6.2 „
„ „ „ „ „Турско то гробѣ“	5 „
„ „ „ „ „Бозалышка жгълъ“	3 „

За срокъ отъ две години. Първоначална цена 50 лева на декаръ годишно.

Законътъ за Б. О. П. се спазва. Поемнитъ условия се пазятъ въ църковната канцелария. Разширитъ сѣ за съмка на заемателъ.

с. Скобелево, 10. X. 1936 година.

Отъ настоятелството.

Св. Синодъ на Българската църква.

Обявление № 6974. На 15 ноември т. г. въ канцеларията на Св. Синодъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ за срокъ една година магазинъ № 5 въ зданието на фонда „Злата Керекова“ на улицитъ „Графъ Игнатиевъ“ и „Преспа“.

Девизна цена 8,400 лева годишно.
Начало на търга 10 часа. Документитъ се приематъ до 11 часа.

Залогъ 5% отъ предложениа вземъ.
Поемнитъ условия сж на разположение всѣки присъствъенъ день въ канцеларията на Синода.

София, 14. X. 1936 година.
Отъ Канцеларията.

Св. Синодъ на Българската църква.

Обявление № 6973. На 31 октомври т. г. въ канцеларията на Св. Синодъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ за срокъ една година апартаментъ отъ три стаи, кухня и пр. въ зданието на фонда „Злата Керекова“ на улицитъ „Гр. Игнатиевъ“ и „Преспа“.

Девизна цена 12,000 лева годишно.
Начало на търга 10 часа. Документитъ се приематъ до 11 часа.

Залогъ 5% отъ предложениа наемъ.
Поемнитъ условия сж на разположение всѣки присъствъенъ день въ канцеларията на Синода.

София, 9. X. 1936 година.
Отъ Канцеларията.

Св. Синодъ на Българската църква.

Обявление № 6611. На 25 октомври 1936 г. въ канцеларията на Св. Синодъ, отъ 10—11 часа, ще се водятъ преговори за доставка, по доброволно съгласие, на 5,000 кгр. черствъ жьлтъ, първоклассенъ мѣстенъ, колониаленъ анадолски пшелетъ воськъ.

Приблизителната стойностъ на предпринятието е 500 хиляди лева.

За участие въ преговоритъ се изисква залогъ 5 на сто отъ стойността на предложениа воськъ—чл. 181 отъ Закона за Б. О. П.

Поемнитъ условия въ канцеларията на Св. Синодъ.
София, 7 октомври 1936 година.

Отъ Канцеларията.

Камбани

църковни и училищни

изработвамъ нови и преливамъ спукани на самото мѣсто или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лв. на кгр.

Димитър М. Алексиевъ,
техникъ-камбанолѣяръ
ул. „Татарлий“ № 65—София (9)

КАМБАНИ

църковни, училищни звънци и свѣщници първоклассени.

Винаги въ голѣмъ изборъ. Доставяватъ по конкурсъ Камбани спукани замѣнятъ и преливатъ въ фабриката си или на самото мѣсто. Цени намалени.

Георги Д. Алексиевъ и синове

ул. „Бабина поляна“ 20—София (9).

2—299—2

Светогорско църковно настоятелство.

Обявление № 24. На 11-ятъ день следъ публикуванетоъ настоящего въ „Църковенъ вестникъ“, отъ 3 до 4 часа следъ обѣдъ, въ канцеларията на църквата ще се произведе публиченъ търгъ, съ явна конкуренция, за отдаване на наематели експлоатацията на следнитъ имоти, принадлежащи на светогорското църковно настоятелство, за време отъ 1 декември 1936 г. до 1 дек. 1941 г., а именно:

1) Нива отъ 14 декари въ землището на с. Светогорци въ мѣстността „Герматага“ за 1937 и 1938 години.

2) Ливада отъ 15 декари въ землището на с. Светогорци въ мѣстността „Тузалата“ (Тепе-поле), отъ която една часть пресича ж. п. линия „Пазарджикъ-Чепино“, при сѣседи, отъ две страни пере, Георги Газдановъ и общинска мера.

3) Ливада отъ 4 декари въ сѣщото землище въ мѣстността „Амвадъ-пора“ (260 лв.) при сѣседи: Братя Лазарови, Николъ Митовъ и пере.

Първоначалнитъ оценки на наема на горнитъ имоти вълиза; за нивата 120 лева на декаръ, а за ливадитъ по 400 лева на декаръ.

Изискванитъ залогъ за правоучастие въ търга е 5 на сто върху първоначалнитъ оценки.

Членовеътъ закона за бюджета и отчетността сж задължителни за конкурентитъ.

Тържнитъ книжа могатъ да се видятъ всѣки день и часъ въ канцеларията на църковното настоятелство.

с. Светогорци, Пазарджишко. 12. X. 1936 г.
Отъ настоятелството.

Камбани.

Църковни, училищни и свѣщници първоклассени

доставятъ по конкурсъ и преливатъ спукани въ работилницата си или на самото мѣсто.

Братя Алексиеви, камбанолѣяри, ул. „V Болнична“ до Пещерското шосе—Пловдивъ. 1—175—1

Гл. редакторъ: † Тръннопольскій Епископъ Антимъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София

БЛАГО ИВ. ВЕЛИГАНОВЪ, камбанолѣяръ -- Пловдивъ.

СПЕЦИАЛНИ РАБОТИЛНИЦИ,

въ които се изработватъ всѣкакви величини: камбани, училищни звънци, свѣщници, полдени, трикири, джигери, кръстове за преразпятието, паиждици и пр. Приемамъ и купувамъ стари камбани.

